

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 10 december 2020*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning (EG) nr 44/2001 – Artikel 15.1 – Behörighet vid konsumenttvister – Begreppet konsument – Avtal om pokerspel som ingåtts på internet mellan en fysisk person och en anordnare av hasardspel – Fysisk person som försörjer sig på pokerspel på nätet – Kunskaper som denna person innehar – Verksamhetens regelbundenhet”

I mål C-774/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Vrhovno sodišče (Högsta domstolen, Slovenien) genom beslut av den 5 september 2019, som inkom till domstolen den 22 oktober 2019, i målet

A. B.,

B. B.

mot

Personalal Exchange International Limited,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna M. Safjan (referent) och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- A. B. och B. B., genom R. Kokalj, odvetnik,
- Sloveniens regering, genom J. Morela, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Heller och B. Rous Demiri, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: slovenska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 15.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan A. B. och B. B., två fysiska personer med hemvist i Slovenien, och å andra sidan Personal Exchange International Limited (nedan kallat PEI), ett bolag med säte i Malta, angående ett belopp som PEI uppges ha innehållit inom ramen för ett avtal avseende pokerspel som ingåtts online.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Förordning nr 44/2001 upphävdes genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1). Med undantag för vissa av dess bestämmelser är sistnämnda förordning emellertid, enligt dess artikel 81, tillämplig först från och med den 10 januari 2015. Med beaktande av tidpunkten för de faktiska omständigheterna i det nationella målet är således förordning nr 44/2001 fortfarande tillämplig i det målet.
- 4 I skälen 11–13 i förordning nr 44/2001 angavs följande:
 - ”(11) Behörighetsbestämmelserna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist, och det måste alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda någon annan anknytning. I fråga om juridiska personer bör hemvisten definieras autonomt så att de gemensamma reglerna blir klara och behörighetskonflikter kan undvikas.
 - (12) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsregler i de fall där det finns en nära koppling mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta rättskipningen.
 - (13) Vid försäkrings-, konsument- och anställningsavtal bör den svagare parten skyddas genom behörighetsbestämmelser som är förmånligare för dennes intressen än de allmänna bestämmelserna.”
- 5 I artikel 2.1 i förordningen, som ingick i avsnitt 1, med rubriken ”Allmänna bestämmelser”, i kapitel II, föreskrevs följande:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap.”
- 6 I artikel 3.1 i förordningen, som ingick i samma avsnitt 1, föreskrevs följande:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i detta kapitel.”

- 7 Artikel 5.1 a, som ingick i avsnitt 2, med rubriken ”Särskilda behörighetsregler”, i kapitel II, hade följande lydelse:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan väckas i en annan medlemsstat

1) a) om talan avser avtal, vid domstolen i uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser”.

- 8 I artikel 15 i förordning nr 44/2001, som ingick i avsnitt 4, med rubriken ”Behörighet vid konsumenttvister”, i kapitel II i förordningen, föreskrevs följande:

”1. Om talan avser avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, gäller i fråga om behörigheten, om inte annat följer av föreskrifterna i artikel 4 och artikel 5.5, bestämmelserna i detta avsnitt

a) om avtalet gäller köp av varor där betalningen skall erläggas i särskilda poster, eller

b) om avtalet gäller lån som skall återbetalas i särskilda poster eller någon annan form av kredit om lånet eller krediten var avsedd att finansiera köp av varor, eller

c) i övriga fall, om avtalet har ingåtts med en person som bedriver kommersiell verksamhet eller yrkesverksamhet i den medlemsstat där konsumenten har hemvist eller, på något sätt, riktar sådan verksamhet till den medlemsstaten eller flera stater, däribland den medlemsstaten, och avtalet faller inom ramen för sådan verksamhet.

...”

- 9 Artikel 16.1 i förordningen, som ingick i avsnitt 4, hade följande lydelse:

”Konsumenten får väcka talan mot den andra avtalsparten antingen vid domstolarna i den medlemsstat där denne har hemvist eller vid domstolen i den ort där konsumenten har hemvist.”

- 10 Artikel 17 i förordningen, som ingick i samma avsnitt 4, hade följande lydelse:

”Avvikelse från bestämmelserna i detta avsnitt i ett avtal om domstols behörighet gäller endast om avtalet

1) har ingåtts efter tvistens uppkomst, eller

2) ger konsumenten rätt att väcka talan vid andra domstolar än dem som anges i detta avsnitt, eller

3) har ingåtts av en konsument och dennes avtalspart, vilka vid avtalets ingående hade hemvist eller sin vanliga vistelseort i samma medlemsstat, och avtalet ger domstolarna i den medlemsstaten behörighet, såvida inte ett sådant avtal strider mot lagen i den medlemsstaten.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 11 PEI, som erbjuder hasardspelstjänster online via webbplatsen www.mybet.com, riktar sin affärsverksamhet mot bland annat Slovenien.

- 12 B. B. öppnade ett användarkonto på webbplatsen och var vid detta tillfälle tvungen att godta de av PEI ensidigt fastställda allmänna villkoren, utan att kunna påverka deras lydelse eller senare ändra dessa villkor, i vilka det bland annat föreskrevs att domstolarna i Republiken Malta var behöriga att avgöra eventuella tvister rörande avtalsförhållandena.

- 13 Det framgår av beslutet om hänskjutande att B. B. under perioden den 31 mars 2010–10 maj 2011 vann cirka 227 000 euro genom att spela poker på webbplatsen. Den 10 maj 2011 blockerades B.B:s konto av PEI och detta belopp innehölls av PEI med motiveringen att B. B. hade åsidosatt de spelregler som hade fastställts av PEI genom att skapa ett ytterligare användarkonto, för vilket han använt A. B.: s namn och uppgifter.
- 14 I maj 2013 väckte B. B. talan vid slovensk domstol i första instans mot PEI med yrkande om att sistnämnda bolag skulle utbetala nämnda belopp.
- 15 B. B. motiverade de slovenska domstolarnas behörighet genom att åberopa sin ställning som konsument, vilken gjorde det möjligt för honom att väcka talan vid domstolen i den ort där han har sin hemvist, i enlighet med artikel 16.1 i förordning nr 44/2001.
- 16 PEI yrkade att talan skulle avvisas och gjorde gällande att slovenska domstolar inte var behöriga att pröva tvisten i det nationella målet. Enligt PEI är B. B. en professionell pokerspelare, och han ska därmed inte omfattas av det skydd som konsumenter åtnjuter, varför det endast är domstolarna i Republiken Malta, i vilken PEI har sitt säte, som är behöriga att pröva tvisten i det nationella målet.
- 17 Den slovenska domstolen i första instans fann för det första att de slovenska domstolarna var behöriga, med hänsyn till den ort där B. B. har sin hemvist, och att B. B. enligt nämnda domstols bedömning hade agerat i egenskap av konsument när han öppnade sitt användarkonto på PEI:s webbplats. För det andra biföll nämnda domstol biföll B. B.:s talan.
- 18 PEI överklagade domen från den slovenska domstolen i första instans till den slovenska appellationsdomstolen, som fastställde domen. PEI överklagade då till den hänskjutande domstolen, Vrhovno sodišče (Högsta domstolen, Slovenien). Förfarandet vid den domstolen rör endast B. B., eftersom förfarandet som rör A. B. har avslutats genom ett avgörande som vunnit laga kraft.
- 19 Den hänskjutande domstolen är osäker på om de slovenska domstolarna kan anses vara behöriga att avgöra det nationella målet med hänsyn till B. B.:s hemvist, eller om de maltesiska domstolarna ska anses vara behöriga med hänsyn till PEI:s säte. Den hänskjutande domstolen anser att svaret på denna fråga beror på huruvida B. B. kan anses ha ingått ett avtal med PEI i egenskap av "konsument, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet", i den mening som avses i artikel 15.1 i förordning nr 44/2001.
- 20 Den hänskjutande domstolen har härvidlag å ena sidan påpekat att B. B. var tvungen att godta de av PEI ensidigt fastställda allmänna villkoren, vilket innebar att han var ekonomiskt svagare och mindre erfaren i juridisk mening än sin avtalspart, att han inte har registrerat sin verksamhet som pokerspelare som yrkesverksamhet, att han inte har erbjudit den till tredje man mot ersättning och att han inte har haft någon sponsor. Å andra sidan har han sedan år 2008 försörjt sig på vinsterna från pokerpartierna och han har i genomsnitt spelat poker nio timmar varje vardag.
- 21 Vidare ger en bokstavstolkning av artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 inte ett entydigt svar, eftersom vissa språkversioner av denna bestämmelse innehåller ytterligare uppgifter om begreppet "affärsverksamhet eller yrkesverksamhet" som skulle kunna ge upphov till olika tolkningar, såsom det engelska ordet "*trade*" som hänvisar till ett utbyte av varor eller tjänster, eller det slovenska uttrycket "*pridobitna dejavnost*", vilket kan tyda på att det finns en teknisk och ekonomisk aspekt rörande de erhållna inkomsterna i bemärkelsen vinst av materiella tillgångar.

- 22 Mot denna bakgrund beslutade Vrhovno sodišče (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 tolkas så, att ett avtal om pokerspel online, som ingås på distans via internet mellan en person och en utländsk aktör som tillhandahåller onlinespel, och vilket avtal omfattas av denna aktörs allmänna avtalsvillkor, kan kvalificeras som ett avtal som ingåtts av en konsument för ändamål som kan anses ligga utanför vederbörandes affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, trots att denne under flera år har livnärt sig på de inkomster som han erhållit genom vinsterna från pokerspel, även om han inte har någon formell registrering för denna typ av verksamhet och i vilket fall som helst inte erbjuder denna verksamhet till tredje man på marknaden som en avgiftsbelagd tjänst?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 23 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en fysisk person med hemvist i en medlemsstat som dels har ingått ett avtal med ett bolag som är etablerat i en annan medlemsstat om att spela poker på internet och vilket avtal innehåller allmänna villkor som fastställts av den senare, dels inte har registrerat en sådan verksamhet officiellt eller erbjudit denna verksamhet till tredje man såsom avgiftsbelagd tjänst, förlorar sin ställning som ”konsument” i den mening som avses i denna bestämmelse, när denna person spelar detta spel ett stort antal timmar per dag och erhåller betydande inkomster från detta spel.
- 24 Domstolen erinrar inledningsvis om att artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 utgör ett undantag från såväl den allmänna behörighetsregeln i artikel 2.1 i förordningen, enligt vilken domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist är behöriga, som den särskilda behörighetsregeln i fråga om avtal i artikel 5 led 1 i denna förordning, enligt vilken domstolen i uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser är behörig. Artikel 15.1 ska således med nödvändighet tolkas restriktivt, på så sätt att de inte kan ge upphov till en tolkning som går längre än de fall som uttryckligen anges i förordningen (dom av den 14 mars 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, punkt 26, och dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 27).
- 25 Artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 är tillämplig om tre villkor är uppfyllda. För det första ska det vara fråga om en avtalspart som är konsument och som handlar utanför sin affärs- eller yrkesverksamhet. För det andra ska det rent faktiskt ha ingåtts ett avtal mellan en sådan konsument och en näringsidkare. För det tredje ska avtalet falla in under en av de kategorier som anges i artikel 15.1 a–15.1 c. Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att om ett av dem inte är uppfyllt så kan behörigheten inte fastställas enligt reglerna om behörighet vid konsumenttvister (dom av den 23 december 2015, Hobohm, C-297/14, EU:C:2015:844, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 26 I förevarande fall rör den ställda frågan, såsom framgår av beslutet om hänskjutande, det första av dessa tre villkor, eftersom den avser huruvida B. B. är en ”konsument” som handlar i ett sammanhang som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet.
- 27 När det gäller de skillnader som enligt den hänskjutande domstolen finns i vissa språkversioner av artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 på grund av tillägget av ytterligare beståndsdelar, bland annat i den slovenska språkversionen, till begreppet ”affärsverksamhet och yrkesverksamhet”, erinrar domstolen om att den formulering som använts i en av språkversionerna av en unionsbestämmelse enligt fast rättspraxis inte ensam kan ligga till grund för tolkningen av denna bestämmelse eller ges företräde i förhållande till andra språkversioner. Behovet av att tillämpa, och följaktligen tolka, en unionsbestämmelse enhetligt utesluter nämligen att en bestämmelse i oklara fall betraktas isolerad i

en av sina språkversioner, och kräver i stället att bestämmelsen tolkas med hänsyn till systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (dom av den 8 juni 2017, Sharda Europe, C-293/16, EU:C:2017:430, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

- 28 Härvidlag har domstolen angett att begreppet konsument, i den mening som avses i artiklarna 15–17 i förordning nr 44/2001 ska tolkas självständigt, huvudsakligen med beaktande av förordningens systematik och syften, för att säkerställa att konventionen tillämpas enhetligt i samtliga medlemsstater (dom av den 6 september 2012, Mühlleitner, C-190/11, EU:C:2012:542, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 29 Med hänsyn till att behörighetsreglerna i de nämnda artiklarna 15–17 är av undantagskaraktär, ska detta begrepp tolkas restriktivt och med beaktande av den berörda personens ställning i ett visst avtal, utifrån avtalets art och syfte, och inte med beaktande av denna persons subjektiva situation. En och samma person kan nämligen anses vara konsument inom ramen för vissa transaktioner och näringsidkare inom ramen för andra transaktioner (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkterna 27 och 29 och där angiven rättspraxis).
- 30 Mot bakgrund härav har domstolen konstaterat att det endast är sådana avtal som har ingåtts utanför och oberoende av all slags affärs- eller yrkesverksamhet och oberoende av sådana ändamål, enbart för att tillgodose en enskild persons privata konsumtion, som omfattas av de särskilda bestämmelserna i denna förordning om skydd av konsumenter, såsom den svagare parten, medan ett sådant skydd inte är motiverat när det är fråga om avtal som rör affärs- eller yrkesverksamhet (dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 31 Härav följer att de särskilda behörighetsreglerna i artiklarna 15–19 i förordning nr 44/2001 i princip endast kan tillämpas om avtalet mellan parterna syftar till icke yrkesmässig användning av den berörda varan eller tjänsten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 32 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som det ska prövas huruvida en fysisk person kan nekas ställning som konsument i den mening som avses i artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 på grund av sådana faktorer som storleken på de belopp som vunnits genom pokerpartierna, som gör det möjligt för denna person att leva på dessa inkomster, samt de kunskaper som denna person har och hur regelbundet denna verksamhet har bedrivits.
- 33 Vad för det första gäller den av den hänskjutande domstolen återopade omständigheten att vinsterna från pokerpartierna i förevarande fall varit sådana att B. B. har kunnat leva på dem sedan år 2008, ska det påpekas att tillämpningsområdet för artiklarna 15–17 i förordningen inte är begränsat till särskilda belopp (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, punkt 50 och där angiven rättspraxis).
- 34 Av detta följer att den omständigheten att B. B. har vunnit betydande belopp genom pokerpartierna efter att avtalet ingicks med PEI inte i sig är avgörande för huruvida han ska kvalificeras som konsument i den mening som avses i förordning nr 44/2001.
- 35 Om artiklarna 15–17 i denna förordning tolkades så, att de inte var tillämpliga på tjänsteavtal som ger upphov till betydande vinster, skulle den enskilde inte ha möjlighet att veta huruvida vederbörande omfattades av det skydd som dessa bestämmelser ger, eftersom det i förordningen inte fastställs någon gräns över vilket belopp som härrör från ett tjänsteavtal ska anses vara betydande. Detta skulle strida mot unionslagstiftarens vilja, såsom denna uttrycks i skäl 11 i förordningen, att behörighetsreglerna bör uppfylla kravet på förutsebarhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, punkt 51).

- 36 Det finns ett särskilt stort behov av att säkerställa att behörighetsreglerna är förutsebara vad gäller pokerspel, som är ett hasardspel som innebär såväl en risk för att förlora de satsade beloppen som möjligheten att vinna stora belopp. Det skulle således inte vara förenligt med det mål som eftersträvas med förordning nr 44/2001 att fastställa domstols behörighet i förhållande till det belopp som vunnits eller förlorats.
- 37 För det andra har PEI gjort gällande att det delvis var B.B:s kunskaper som gjorde det möjligt för honom att vinna betydande belopp genom pokerpartierna.
- 38 Härvidlag har domstolen slagit fast att begreppet konsument, i den mening som avses i artikel 15.1 i förordning nr 44/2001, som definieras i motsats till begreppet näringsidkare, är objektivt och oberoende av de kunskaper och den information som den berörda personen faktiskt innehar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 39 och där angiven rättspraxis).
- 39 Om ställningen som konsument berodde på de kunskaper och den information som en avtalspart har på ett visst område, och inte på huruvida det avtal som denne ingått syftar till att tillgodose dennes personliga behov eller inte, skulle detta innebära att en avtalspart kvalificerades som konsument utifrån dennes subjektiva situation. Enligt den rättspraxis som anges i punkt 29 ovan ska emellertid en persons ställning som konsument enbart bedömas mot bakgrund av dennes ställning i ett visst avtal, med beaktande av avtalets art och syfte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2019, Petruchová, C-208/18, EU:C:2019:825, punkt 56).
- 40 De kunskaper som en enskild person har på det område som det ingångna avtalet avser medför följaktligen inte att denne förlorar sin ställning som konsument i den mening som avses i artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 39).
- 41 Vad för det tredje gäller utvecklingen av avtalsförhållandet mellan B. B. och PEI framgår det, såsom angetts i punkt 29 ovan, av domstolens praxis att en persons ställning som konsument ska avgöras med ledning av den personens ställning i ett visst avtal, utifrån avtalets art och syfte.
- 42 Det ankommer härvidlag på den hänskjutande domstolen att beakta en eventuell senare utveckling av användningen under längre tid av de tjänster som PEI tillhandahåller. Den som använder sådana tjänster kan nämligen endast åberopa sin ställning som konsument under förutsättning att den i huvudsak icke yrkesmässiga användningen av dessa tjänster, för vilken vederbörande ursprungligen ingick avtalet, inte därefter väsentligen har fått yrkesmässig karaktär (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkterna 37 och 38).
- 43 Vad för det fjärde gäller hur regelbundet B. B. har spelat nätpoker framgår det av beslutet om hänskjutande att han har ägnat sig åt detta spel i genomsnitt nio timmar per vardag.
- 44 Även om de begrepp som används i förordning nr 44/2001, särskilt begreppen i artikel 15.1 i nämnda förordning, ska tolkas självständigt, huvudsakligen med beaktande av förordningens systematik och syften, för att säkerställa att förordningen tillämpas enhetligt i samtliga medlemsstater, såsom har påpekats i punkt 28 ovan, är det nödvändigt – för att säkerställa överensstämmelse med de mål som eftersträvas av unionslagstiftaren på området för konsumentavtal och konsekvensen i unionsrätten – att även beakta begreppet ”konsument” i andra bestämmelser i unionsrätten (dom av den 25 januari 2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, punkt 28).
- 45 Vad härvidlag gäller tolkningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning

(EG) nr 2006/2004 (direktivet om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 2011, s. 64), har domstolen funnit att hur regelbunden en verksamhet är utgör en omständighet som ska beaktas för att avgöra huruvida någon ska anses vara en "näringsidkare", till skillnad från begreppet "konsument" (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, punkterna 37 och 38).

- 46 En verksamhets regelbundenhet är emellertid en av flera omständigheter som ska beaktas och är inte i sig avgörande för hur en fysisk person ska kvalificeras med avseende på begreppet näringsidkare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, punkt 39).
- 47 Vidare, och framför allt, skiljer sig den verksamhet som är aktuell i det nationella målet från den verksamhet som var aktuell i det mål som avgjordes genom domen av den 4 oktober 2018, Kamenova (C-105/17, EU:C:2018:808), eftersom det målet rörde försäljning av varor.
- 48 Även om det nationella målet avser en verksamhet som kan anses vara regelbunden, leder denna verksamhet emellertid inte till vare sig försäljning av varor eller tillhandahållande av tjänster, såsom den hänskjutande domstolen har påpekat. Det framgår nämligen av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat att B. B. inte erbjuder tredje man tjänster som har samband med pokerspel och inte har registrerat denna verksamhet officiellt.
- 49 I detta sammanhang ankommer det följaktligen på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida B. B., mot bakgrund av samtliga faktiska omständigheter i det nationella målet, faktiskt har agerat utanför och oberoende av all slags affärs- eller yrkesverksamhet, och att därav dra slutsatser vad gäller kvalificeringen av honom som konsument i den mening som avses i artikel 15.1 i förordning nr 44/2001. Vid denna kvalificering medför sådana omständigheter som storleken på de vinster som härrör från pokerpartierna, eventuella kunskaper och sakkunskap samt att hur regelbundet den berörda personen är aktiv som pokerspelare inte i sig att personen förlorar sin ställning som konsument i den mening som avses i denna bestämmelse.
- 50 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska den ställda frågan besvaras enligt följande: Artikel 15.1 i förordning nr 44/2001 ska tolkas så, att en fysisk person med hemvist i en medlemsstat som dels har ingått ett avtal med ett bolag som är etablerat i en annan medlemsstat om att spela poker på internet, och vilket avtal innehåller allmänna villkor som fastställts av detta bolag, dels inte har registrerat en sådan verksamhet officiellt eller erbjudit denna verksamhet till tredje man såsom avgiftsbelagd tjänst, inte förlorar sin ställning som "konsument" i den mening som avses i denna bestämmelse, även om denna person spelar detta spel ett stort antal timmar per dag, har omfattande kunskaper och erhåller betydande inkomster från detta spel.

Rättegångskostnader

- 51 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

Artikel 15.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att en fysisk person med hemvist i en medlemsstat som dels har ingått ett avtal med ett bolag som är etablerat i en annan medlemsstat om att spela poker på internet, och vilket avtal innehåller allmänna villkor som fastställts av detta bolag, dels inte har registrerat en sådan verksamhet officiellt eller erbjudit denna verksamhet till tredje man såsom avgiftsbelagd tjänst, inte förlorar sin ställning som ”konsument” i den mening som avses i denna bestämmelse, även om denna person spelar detta spel ett stort antal timmar per dag, har omfattande kunskaper och erhåller betydande inkomster från detta spel.

Underskrifter